

Szüret

Nálunkfelé, ha valami jó ígérkezett, azt mondtuk rá, hogy szüret. Például, ha születésnap következett dobostortával, arra rámondtuk, hogy „akkor szüret”. De amikor kirándulásra hívták az embert, azt is evvel a két szóval fogadtuk, hogy „akkor szüret”.

Általában minden szép és jó szüret volt, kivéve magát a szüretet. Mert arra nem tessékelték az apróbb ifjúságot. Nőni kellett pár centimétert, amíg a tulajdonképpeni szüreten részt lehetett venni. Azonban az évszakok váltakozása ezt is meghozta. Miska egy szép napon azzal állított be, hogy menjek el hozzájuk szüretre.

– Akkor szüret – feleltem örömmel, de Miska leintett.

– Nem egészen. Ugyanis a szőlőt nekünk kell leszedni, de úgy, hogy alig maradjon a böngészőknek.

A böngészők ez esetben nem könyvet forgató tudósokat jelentettek, hanem azokat, akik a szüret után otthagyták a szőlőt keresték. Mintha valaki halászni próbálna a kiszáradt tóban!

– Nem is a böngészőknek lesz szüretjük – feleltem föllekesülve, mire Miska újabb tanácsokkal látott el.

– A birkapaprikásból csak addig egyél, amíg jólesik – mondotta. Ebből tudtam meg, hogy az is lesz.

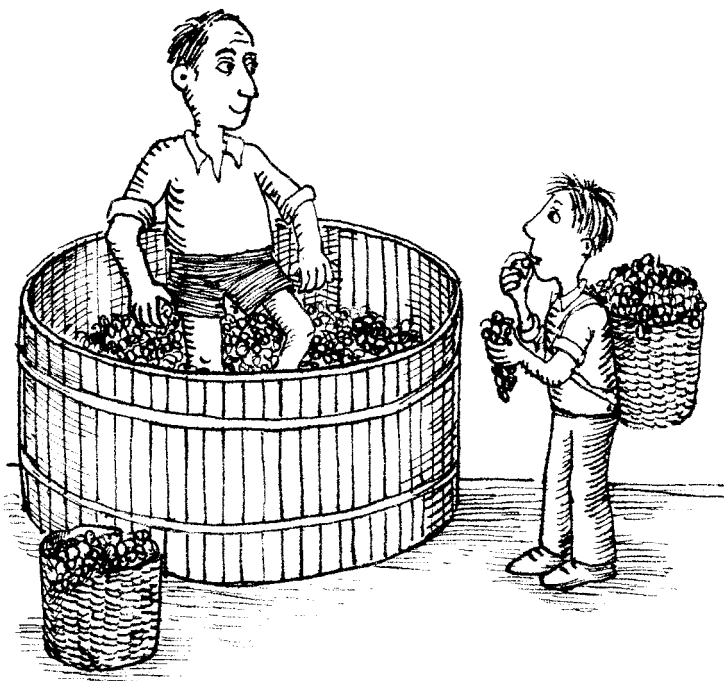
– Ha birkapaprikás is lesz, akkor szüret – válaszoltam boldogan. Miska nyugtalankodott.

– Vigyázz, mert a szüret: nem egészen szüret.

Most már nem tudtam mitévő legyek. Miska szüretre hív, azután lebeszél róla.

Mindenesetre másnap ott voltam kora délután a szőlőben, ahol én is kaptam egy nagy, becsületes puttonyt, és Miskával megindultunk a domboldalra. Szedtük a szőlőt, ettük a szőlőt, én mielőtt a puttonyt megtöltöttem, legalább egy fél puttonnyi szőlőt megettem.

Jó volt a szőlő, édes, illatos, többet is megettem volna, ha tudtam volna. Levittem hát a szőlővel teli puttonyt, s betöltöttem a kádba. Közben pedig szörnyülködtem. Ugyanis a kádban a szőlőszemeknél kívül Miskának egy rokona is benne volt, egy meglett férfiember, fürdőnadrágban. És nem szégyellt ebben az állapotában táncolni. Ropta a szőlőszemeknél

a csárdást egymagában, s nekem csak ennyit mondott, hogy hozzak még talp alá valót. Én többször fordultam, közben még ettem is, különösen szép aranyszínű szőlőt, bíborszínű szőlőt, s aztán vittem egy újabb puttonyt, hogy legyen, amin a bácsi táncoljon. Illendőségből nem néztem meg, milyen cipő van a lábán, ha ugyan nem mezítláb állt neki muzsika nélkül mulatni.

– Nem kérsz egy kis birkapaprikást? – kérdezte Miska édesanyja, és én kértem, mert a szőlőből már elegendő volt.

Azután tovább hordtam a puttonyt, a paprikásra ettem a szőlőt, a szőlőre a paprikást. Mígnem éreztem, hogy a szőlő csíp, a paprikás pedig émelvítően édes, a puttony nehéz, és az élet általában keserves.

De tartottam magamat. Mert milyen az a férfiember, aki kibírja a harcot, a fagyot, a nap melegét, a viszontagságot, és egy szüreten esik el? Pontosabban szólván: belefullad egy bográcsba vagy egy mustos hordóba? Nem úgy, mint az igazi vitéz, hanem mint az őszi légy.

Ekkor jött Miska, hogy siessek, mert eleresztik a békát. Így hívták akkoriban a rakétát, szégyenletes módon. Ma, amikor rakéták kerülgetik a Földet meg a bolygókat: ezeket senki sem merészné békáknak nevezni.

Bólintottam, hogy a béka eleresztése ellen nincs kifogásom, sőt azt is mondtam volna, hogy „akkor szüret”, ha nem lettem volna éppen szüreten. Mégpedig olyan szüreten, ahol a birkahús émelvítő, a szőlő pedig fagygyűző volt. Eresszék el a békát, csak ne kelljen megegyem.

Lementem Miskával a békához, Miska édesapja mosolygott, a kezében ott volt egy hosszúkás barna béka, lecsüngő gyűjtőzsinórral. És amikor összegyülekezett a szüretelő nép,

Miska édesapja meggyújtotta a béka zsinórját, mire a béka villant egyet, majd durrogott és szétment a levegőben.

Rajtam körülbelül ekkor tört ki a kólika. Verítkeztem, lázam volt és rettenetesen fájt a gyomorszájam.

– Miska – mondtam –, végem van. Beteg vagyok.

A kólikáról hallgattam, mert nem voltam egészen bizonyos benne.

Erre Miska lekísért a présház melletti szobába és lefektetett egy háncsból fonott ágyra. Előbb azonban töltött egy pohár bort.

– Ez jót tesz – nyújtotta át a poharat.

Megittam, lefeküdtem.

A bornak csak annyi lett a hatása, hogy forgott velem a szoba. Szerencsére egészen kicsi szoba volt.

Az ablakon pedig besütött valami. Nem tudtam eldönteni, mi süt be, a szüreti Nap vagy a szüreti Hold.

